

PAULO
COELHO

A zarándoklat

ATHENAEUM
KIADÓ

FORDÍTOTTA PALKÓ KATALIN

PAULO
COELHO

A zarándoklat

ATHENAEUM

Copyright © 1987 by Paulo Coelho
A mű eredeti címe: *O Diário De Um Mago*

A kiadás a Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S. L. U.
(Barcelona, Spanyolország) irodalmi ügynökséggel
való megállapodás alapján történt.
www.santjordi-asociados.com
www.paulocoelhoblog.com
www.coelho.hu

Hungarian translation © Palkó Katalin, 1993, 2022
Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

13., felújított kiadás, 2022
ISBN 978 963 543 278 3

Felelős kiadó: Dian Viktória
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Műszaki vezető: Dubecz Adrienn
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Hollós János

Készült a Generál Nyomda Kft.-ben, 2022-ben
Felelős vezető: Hunya Ágnes ügyvezető

Ó, bűn nélkül fogantott Szűz Mária,
könyörögj értünk, kik hozzád menekülünk!
Ámen

Tizenöt évvel később...

Ülök egy kertben, egy dél-franciaországi városban.

Ásványvíz.

Kávé.

A hőmérséklet 27 Celsius-fok 2001. június 1-jének délutánján.

Beszélgető emberek, járó-kelő emberek.

Emberek, akik szintén isszák a kávéjukat és az ásványvizüket.

Eszembe jut egy másik délután, egy kávé, egy ásványvíz, beszélgető és járó-kelő emberek – csak hogy a helyszín ezúttal a leóni síkság, a nyelv a spanyol, közeleg a születésnapom, már egy ideje elhagytam Saint Jean Pied-de-Port-t, és túl vagyok a Santiago de Compostelába vezető út felén. Előrenézek: egyhangú táj, a vezetőm, aki szintén a kávéját iszogatja egy presszóban, amely mint ha a semmiből pottyant volna ide. Hátranézek: ugyanaz az egyhangú táj, az egyetlen különbség, hogy a porban ott vannak a lábnyomaim, cipőm talpának nyomai – de ez is csak átmeneti: a szél elsimítja, még mielőtt leszáll az est. Minden olyan valószerűtlen. Mit keresek én itt? Ez a

kérdés nem hagy nyugodni, pedig már hetek óta úton vagyok.

Egy kardot keresek. Egy RAM-szertartást teljesítek. A RAM-rend egy kicsiny csoport a katolikus egyházon belül, semmiféle titkai és misztériumai nincsenek, semmi másra nem törekszik, mint arra, hogy megértse a világ szimbolikus nyelvét. Arra gondolok, hogy becsaptak, hogy ez az egész spirituális keresés teljesen értelmetlen, és mennyivel jobb lenne, ha ott maradtam volna Brazíliában, és azzal foglalkoznék, amivel eddig is foglalkoztam. Megkérdőjelezem a saját őszinteségemet ebben az egész spirituális keresésben – hiszen roppant fáradságos munka egy olyan Isten után kutatni, aki soha nem mutatja magát; az adott időpontokban imádkozni, furcsa utakon gyalogolni, önfegyelmet gyakorolni, abszurd parancsoknak engedelmeskedni.

Ez az: kételkedem a saját őszinteségemben. Petrus mindennap azt hangsúlyozza, hogy ez az út mindenkié, az átlagembereké, és ez csalódással tölt el. Én azt gondoltam, hogy erőfeszítéseim azok közé a kiválasztottak közé emelnek majd, akik az univerzum nagy szimbólumait próbálják értelmezni. Titkon azt reméltem, az úton végre megtudom, hogy igazak a történetek a tibeti bölcsék titkos kormányairól, a bájitalokról, amelyek képesek szerelmet ébreszteni ott, ahol nyoma sincs a vonzalomnak, és a szertartásokról, amelyek a semmiből elővarázsolják a Paradicsom kapuit.

De Petrus ennek éppen az ellenkezőjét állítja: nincsenek kiválasztottak. Mindenki kiválasztott,

aki ahelyett, hogy azt kérdezné, „mit keresek én itt”, úgy dönt, hogy azzal foglalkozik, ami lelkesedéssel tölti el, bármi legyen is az. Minden igazán lelkesen végzett munkában benne van a Paradicsom kapuja, a megváltó szeretet, a döntés, amely elvezet Istenhez. Ez a lelkesedés köt össze minket a Szentlélekkel – nem pedig az ezer meg ezer klasszikus szöveg olvasása. A hit, hogy az élet egy csoda, teszi lehetővé, hogy a csodák megtörténjenek – nem pedig az úgynevezett „titkos szertartások” vagy a „beavató jellegű rendek”. Végére is az teszi az embert igazán emberré, ha elhatározza, hogy beteljesíti a sorsát – nem pedig a lét misztériuma köré szőtt elméletek.

És itt vagyok én. Kicsit túl a Santiago de Compostelába vezető út felén.

Ezen a leóni délutánon, a távoli 1986-os évben, még nem tudom, hogy hat vagy hét hónap múlva írok egy könyvet erről az élményről, hogy már készülődik a lelkemben Santiago, a pásztorfiú, aki kincse keresésére indul; hogy egy Veronika nevű lány nemsokára beveszi a tablettákat, hogy öngyilkos legyen; hogy Pilar el fog menni a Piedra folyóhoz, hogy sírva megírja naplóját. Ebben a pillanatban csak annyit tudok, hogy ideges vagyok, képtelen vagyok beszélgetni Petruszal, mert most kezdek ráeszmélni, hogy nem folytathatom ugyanazt az életet, amit eddig éltem – akkor sem, ha ez azt jelenti, hogy lemondok a hónap végén esedékes pénzösszegről, az érzelmi biztonságról, a munkáról, amit már jól ismerek, és nagy gyakorlatom van benne. Változtatnom kell, követnem

kell az álmomat, egy álmot, amely gyerekesnek tűnik, nevetségesnek, megvalósíthatatlannak, amelyre mindig is vágytam, de nem volt bátorságom megvalósítani: hogy író leszek.

Petrus megissza a kávéját, az ásványvizét, szól, hogy fizessenek, és induljunk tovább, hiszen még hátravan néhány kilométer a következő településig. Az emberek folytatják a beszélgetést és a járkálást, miközben szemük sarkából figyelik a két középkorú zarándokot, és arra gondolnak, milyen furcsa emberek vannak, akik készek újraélni egy régen halott múltat. A hőmérséklet 27 Celsius-fok körül van, hiszen már a késő délutánban járunk, és magamban azt kérdezem, már ezredszer, hogy mit keresek én itt.

Változtatni akartam az életemen? Azt hiszem, nem, de utam során lassacskán mégiscsak változom. Meg akartam ismerni a misztériumokat? Azt hiszem, igen, de az út éppen arra tanít, hogy nincsenek misztériumok, hogy – miként Jézus Krisztus mondta – nincs semmi rejtve, ami ne lenne feltárva. Vagyis minden éppen ellenkezőleg alakul, mint ahogy vártam.

Felkelünk, és elindulunk némán. Belemerülök a gondolataimba, a bizonytalanságomba, Petrus pedig – úgy képzelem – bizonyára a milánói munkájára gondol. Azért van itt, mert a Tradíció kényszerítette valamilyen módon, de valószínűleg nagyon várja, hogy véget érjen ez a vándorlás, és folytathassa azt, amit szeret.

Csaknem egész délután gyalogolunk, és nem szólunk egy szót sem. Még nem léteznek mobil-

telefonok, faxok, elektronikus levelek. Elszigetelten a világtól egymás társaságára vagyunk utalva. Santiago de Compostela még messze van, és meg sem fordul a fejemben, hogy ez az út nem csak oda, hanem a világ sok más városába is elvezet engem.

Visszatérek a dél-franciaországi kertbe. Az elmúlt évek során rengeteg különböző megjegyzést hallottam a zárándoklatommal kapcsolatban; még olyanokat is, hogy az egész utat taxival tettem meg (mennyibe került volna!), vagy hogy mindenféle beavató jellegű társaságok támogatását élveztem (micsoda zűrzavar lett volna!). Az egyetlen dokumentum, ami az útról maradt – hiszen, miként a történetben is említem, Mme Lourdes visszakérte tőlem az útmutató füzetecskét –, egy Compostelana, azaz egy oklevél a zárándoklat teljesítéséről, amelyet minden különösebb lelkesedés nélkül töltött ki és adott át nekem egy hivatalnok a katedrálisban (és portugálul írta bele a nevemet, holott a hagyomány szerint latinul kellett volna). Jobb is így: ahogy Petrusnak nem kellett megtudnia, mit akarok csinálni a kardommal, az olvasóknak sem muszáj biztosnak lenniük benne, hogy tényleg végigjártam az utat. Így legalább a saját személyes tapasztalatukat fogják keresni, nem pedig azt, amit én éltem át (vagy nem?).

Csak egyszer jártam végig a zárándokutat – és még azt sem egészen, hiszen csak Cebreiróig gyalogoltam, onnan busszal utaztam Santiago de

Compostelába. Sokszor gondolkodom erre az iróniára: az ezredvég legismertebb szövege a zarándoklatról olyan ember tollából született, aki nem is csinálta végig.

De legalább egy jóslatot beteljesülni láttam: nemrég Foncebadónban jártam, és a város valóban kezd újjáéledni, mindenütt építkeznek. *A zarándoklatban* használtam néhány metaforát, amelyeket az olvasók valóságnak véltek. Van egy rész a hírnök szertartásának leírásában, amit már bánok, de soha nem változtattam egyetlen könyvemen sem a megjelenés után, és ezúttal sem teszek kivételt.

Paulo Coelho
Jardim Massey, Tarbes, Franciaország
2001. június 1.

Amikor útra keltünk, azt gondoltam, ifjúságom egyik legnagyobb álmát valósítom meg. Nekem te voltál D. Juan, a varázsló, és úgy éreztem, újra élem Castañeda sagáját a rendkívüli kereséséről.

De te keményen ellenálltál minden próbálkozásomnak, hogy hőst faragjak belőled. Ez megnehezítette a kapcsolatunkat, egészen addig, míg meg nem értettem, hogy a Rendkívüli az Átlagemberek útján rejtezik. Ma ez a megértés a legértékesebb bölcsesség az életemben, ez teszi lehetővé, hogy bármit megtegyek, és tudom, hogy örökké el fog kísérni.

Ezért a megértésért – amit most próbálok másokkal is megosztani – neked ajánlom ezt a könyvet, Petrus.

A szerző